

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobkyně: **X**, narozená dne X
státní příslušnost Kubánská republika
zastoupená advokátkou Mgr. Petrou Hruškovou
sídlem Ovocný trh 11, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2025, č. j. OAM-376/ZA-ZA04-P07-PD1-R2-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2025, č. j. OAM-376/ZA-ZA04-P07-PD1-R2-2015, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 270 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její právní zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany podané dne 9. 11. 2017 tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se doplňková ochrana neprodlužuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně uvedla, že po celou dobu správního řízení s drobnými a pochopitelnými odchylkami konzistentně popisovala okolnosti své emigrace z Kuby. Její druh a otec jejich dvou dětí byl opakovaně předvoláván v souvislosti s údajným odcizením mouky na svém pracovišti. Po žalobkyni tamější orgány požadovaly úhradu škody za mouku pod hrozbou zabavení domu, který z tohoto důvodu prodala. Děti nechala v péči svojí matky a odcestovala. Se svým druhem se obávají uvěznění a následného obvinění. Namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, zejména pokud jde o posouzení rizika vážné újmy. Žalovaný nedostatečně a nesprávně vyhodnotil politickou situaci na Kubě. Žalobkyně dále vytkla žalovanému způsob zjišťování informací o zemi původu, když vycházel pouze z obecných podkladů, v nichž je Kuba prezentována jako právní stát. Nesouhlasila se závěrem, že jí v zemi původu nic nehrozí pouze s ohledem na skutečnost, že nebyla politicky aktivní a v minulosti neměla problémy na zastupitelském úřadě. Podle tvrzení žalobkyně situace v zemi původu nadále představuje vážné bezpečnostní riziko, a po návratu by tak byla vystavena skutečnému nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný nezjistil stav věci bez důvodných pochybností. Neprodlení doplňkové ochrany by mohlo vést k jejímu vyhoštění do země, kde jí hrozí vážná újma, což je v rozporu s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 14a zákona o azylu.
3. Žalobkyně nesouhlasila s tím, jak byla posouzena její míra integrace v ČR. Uvedla, že po většinu doby svého pobytu zde vykonávala brigádní práce, což doložila potvrzením od zaměstnavatele. Dále zdůraznila, že její dvě již zletilé děti nyní žijí v České republice (dále jen „ČR“) a nikoliv na Kubě, jak tomu bylo dříve. K prokázání této skutečnosti předložila soudu rodné listy a osobní doklady svých dětí. K důkazu žalobkyně navrhla též provedení zpráv o zemi původu, například od UNHCR, EASO, Human Rights Watch či Amnesty International. Situaci žalobkyně komplikuje skutečnost, že je silná diabetička a na Kubě pro ni není dostatečně kvalitní péče dostupná. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, při rozhodování zohlednil všechny skutečnosti uváděné žalobkyní, vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který odpovídal požadavkům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Přijaté rozhodnutí reflektovalo konkrétní okolnosti případu a bylo řádně odůvodněno.
5. Informace, které žalovaný použil, jsou soudy běžně akceptovány a nelze z nich dovozovat, že by na jejich základě měla být žalobkyně zkrácena na svých právech. Zdůraznil, že tyto informace zpravidla představují souhrn dalších respektovaných zdrojů, jejichž bližší specifikace je jejich součástí. Neexistuje, proto důvod považovat je za neobjektivní. Žalobkyně měla možnost se s obsahem podkladů seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Žalovaný neopomenul ani materiály předložené žalobkyní a své stanovisko k jejich využitelnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyložil.

6. Žalovaný postupoval v napadeném rozhodnutí v souladu s požadavky zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 6 Azs 173/2020-53. Neopomenul posoudit trvání důvodů, pro něž byla žalobkyni mezinárodní ochrana udělena. Za účelem řádného a dostatečného zjištění stavu věci realizoval se žalobkyní doplňující pohovor. S ohledem na výsledná zjištění vyplývající ze shromážděných výpovědí dospěl k závěru, že důvody, pro něž byla udělena doplňková ochrana, pominuly, respektive s vysokou pravděpodobností ani od počátku neexistovaly, jelikož druh žalobkyně sdělil, že na Kubě nebyl nikdy oficiálně z krádeže mouky obviněn, nikdy tam nebyl ani trestně stíhán. Z krádeže mouky obvinil zaměstnavatel celkem 7 osob, které v té době v pekárně pracovaly, a škoda za údajnou krádež byla zároveň dle druhu již uhrazena. Žalovaný nepominul ani onemocnění žalobkyně diabetem, s nímž se léčila už na Kubě, a neshledal, že by mohlo představovat překážku znemožňující žalobkyni návrat do země.

IV. Obsah správního spisu

7. Žalobkyně dne 10. 4. 2015 požádala o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že vlast opustila dne X, z důvodu, že její druh byl obviněn z krádeže několika tun mouky ze skladu, kde byl zaměstnán. S pomocí svých rodičů z Kubu uprchl, aby nemusel do vězení. Žalobkyně na Kubě zůstala, přičemž policie ji následně vinila ze spolupachatelství a hrozila jí zabavením domu. Ten proto raději prodala. Finanční prostředky, které měla k dispozici, nemohla vynaložit na právní zastoupení, neboť je použila na zajištění cesty do zahraničí. Poukázala též na své onemocnění cukrovkou.
8. Při pohovoru dne 24. 4. 2015 žalobkyně uvedla, že pracovala v nemocnici a vedla domácnost se dvěma dětmi. K rozhodnutí opustit Kubu dospěla poté, co byl její manžel po odchodu do ČR označen za pachatele trestné činnosti (krádeže deseti tun mouky) a ona za jeho spolupachatelku. Policie jí začala vyhrožovat zabavením domu, elektrospotřebičů a předvoláním k soudu. O existenci obvinění byla přesvědčena, jelikož tato skutečnost byla uvedena v dokumentech, které jí byly předloženy při hrozbě konfiskace majetku. Žádné dokumenty s sebou do ČR nepřivezla. Dům následně prodala a v den, kdy se měla dostavit k policejnímu jednání, zemi opustila. Získané finanční prostředky použila na zakoupení letenky, přičemž si nemohla dovolit právní služby advokáta. Dům byl zařazen na policejní seznam zabavovaných věcí a jeho prodejem se žalobkyně podle místních orgánů dopustila protiprávního jednání. Je diabetička, drží dietu a má léčbu inzulinem.
9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2015 byla žalobkyni udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že „[p]o zhodnocení výpovědi žadatelky o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejich hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů dospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že v případě návratu výše jmenované žadatelky o udělení mezinárodní ochrany do vlasti nelze vyloučit její přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Výše citované aktuální informace o situaci na Kubě jednoznačně vypovídají, že v této zemi je situace natolik neuspokojivá, že nevylučuje možnou persekuci ze strany státních orgánů nebo k nespravedlivému zadržování.“ Žalovaný jako příklad uvedl informaci ČTK, dle níž se kubánská vláda rozhodla zrušit pro své občany povinnost žádat o povolení k výjezdu do

ciziny, zároveň však měla regulovat výjezdy některých osob a ponechala v platnosti přísné podmínky pro získání pasu. Žalovaný také poukázal na výroční zprávu Human Rights Watch 2015 – Kuba, dle níž úřady používají celou řadu taktik pro trestání disentu a udržování atmosféry strachu ve společnosti, včetně bití, veřejného zostuzení, propouštění z práce a vyhrožování dlouhodobým vězněním. Dále poukázal na možné postihy, které hrozí osobám kritizujícím vládu na Kubě. Žalovaný podrobně popisoval situaci disidentů a osob kritických k vládě, u kterých může být využíváno i preventivního umístění do vazby, nejsou předkládány zatykače. Osoby kritizující vládu riskují trestní stíhání a nedostává se jim práva na spravedlivý proces. V rozhodnutí je dále uvedeno: *„Věznice jsou přeplněné a tamější nehygienické a nezdavé podmínky vedou ke značně rozšířené podvýživě a onemocnění vězňů. Podle bývalých politických vězňů jsou trestanci nuceni pracovat 12 hodin denně, a pokud nesplní kvóty, jsou potrestáni. Vězni nemají žádný účinný mechanismus k podání stížnosti ve snaze o sjednání nápravy a ti, kteří kritizují vládu nebo se zapojují do hladovek či jiných forem protestu, jsou ve velkém množství případů uvězněni na samotce nebo vystaveni bití, omezování rodinných návštěv či odepření lékařské péče.“* Žalovaný též z výroční zprávy Amnesty International ze dne 25. 2. 2015 – Kuba popsal vývoj po novele Migračního zákona (která vstoupila v platnost v lednu 2013). Novela usnadnila vycestování do zahraničí všem Kubáncům. Přestože vládní kritici mohli vycestovat, objevily se zprávy o zabavování dokumentů při návratu na Kubu. Kritika vlády byla i nadále potlačována, mj. svévolným zatýkáním a krátkodobými zadržením, zastrašováním, obtěžováním a politicky motivovaným trestním stíháním. Soudní systém zůstával pod tuhou politickou kontrolou, což vážně narušovalo právo na proces před nezávislým a nestranným soudem. Vláda uplatňovala kontrolu nad médii, nezávislí novináři byli systematicky obtěžováni, zastrašovani a zatýkáni. Žalovaný uzavřel, že *„na základě prostudování a posouzení informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv Na Kubě, které shromáždil v rámci své úřední činnosti, konstatuje, že v případě návratu dotyčné do země původu, je situace na Kubě natolik neuspokojivá, že nezaručuje její bezpečný návrat, neboť nelze v této souvislosti vyloučit závažné problémy s kubánskými státními orgány, jejichž dopad na život či její zdraví není správním orgánem schopen předvídat“*.

10. Žalobkyně dne 9. 11. 2017 požádala o prodloužení doby, na kterou ji byla udělena doplňková ochrana. Ve své žádosti uvedla, že její manžel byl obžalován z něčeho, co neudělal. Chtěli provést represivní opatření i proti ní. Při návratu neví, co by se mohlo přihodit. Nemusela by sehnat práci, mohla by být zatčena, což by jako diabetička nemusela přežít. Při pohovoru dne 5. 1. 2018 uvedla, že po smrti Fidela Castra se nic nezměnilo. Pokud by se musela vrátit, byla by zatčena spolu se svým mužem. Viní ji z toho, že prodala dům, přestože byl zkonfiskován. V ČR jí byl nasazen nový lék, který funguje dobře. Dříve se často potýkala s dekompenzovanou hladinou cukru v krvi. Dvakrát denně si inzulin aplikuje injekčně. Na Kubě to bylo stejné, brala dvě injekce inzulinu denně, měla zde svou lékařku. Po příjezdu do ČR léčba pokračovala, vzala si s sebou i nějaké léky. Na Kubě se v lékárně daly léky sehnat, ale občas jich byl nedostatek.
11. Dne 26. 6. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-376/ZA-ZA04-P05-PD1-2015 (dále jen „první rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany“), kterým žalobkyni podle § 53a odst. 4 zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že doplňková ochrana byla udělena jen a pouze z důvodu přesahu povolené doby vycestování, kvůli čemuž žalobkyni hrozily problémy (zadržením, mučením, nelidské či ponižující zacházení). Důvody, pro které doplňkovou ochranu žalovaný

udělil, již pominuly z důvodu změny migrační legislativy, která zlepšuje postavení navrátilců, kteří byli dříve po překročení stanovené doby vycestování perzekuováni. Dle žalovaného byla právě tato perzekuce důvodem, pro kterou žalobkyně doplňkovou ochranu v roce 2015 obdržela. Ve vlasti zároveň nebyla nikdy obviněna. Vyšetřování trestné činnosti je legitimním a zákonným postupem, obavy ze zatčení jsou nepodložené. Žalobkyně ani nikdo z její rodiny není politicky aktivní. Majetek emigrujících osob není zabavován, dlouhodobý pobyt v zahraničí nemá žádné negativní důsledky. Žalobkyně neuváděla, že by se do vlasti nemohla vrátit z důvodu svého zdravotního stavu (cukrovka, problémy s nohama), léčba na Kubě probíhala stejně jako v ČR, aplikovala si dvě injekce inzulínu denně, inzulín se v její vlasti dal sehnat. Žalovaný též popsal skutečnosti ohledně její integrace na území.

12. Žalobkyně se obrátila na zdejší soud s žalobou na zrušení prvního rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6. 4. 2020, č. j. 13 Az 43/2018-31, byla žaloba zamítnuta. Soud uvážil, že žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Kubě ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobkyni udělena doplňková ochrana. Soud souhlasil se závěrem žalovaného, že žalobkyni v její domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Zdejší soud se rovněž ztotožnil s posouzením žalovaného, že ani onemocnění žalobkyně nepředstavuje důvod pro prodloužení doplňkové ochrany.
13. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 6 Azs 173/2020-53, bylo první rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost žalobkyně důvodnou, neboť rozhodnutí ze dne 13. 11. 2015 o udělení doplňkové ochrany vycházelo z posouzení obecně neuspokojivé situace v oblasti lidských práv a politicko-bezpečnostních poměrů na Kubě. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z obvinění ze spolupachatelství trestného činu, ze kterého obviňovali jejího druha (krádež mouky v pekárně), a z potrestání za odjezd z vlasti. Žalovaný citoval z výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 29. 5. 2015 – Kuba a výroční zprávy Amnesty International ze dne 25. 2. 2015 – Kuba. Podklady pro rozhodnutí ve věci byly dále Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv na Kubě za rok 2013 ze dne 27. 2. 2014 a Infobanka ČTK, „Země světa, Kuba“. Citace, které žalovaný ze zpráv o zemi původu uvedl, se týkaly obecné situace na Kubě: diplomatických vztahů, politických vězňů, potlačování disentu, svévolných zadržení, nezákonného postupu bezpečnostních složek, cenzury, reformy cestovních regulací z roku 2013, podmínek ve věznicích či soudního systému. Citace uvedené v rozhodnutí, ani zprávy samotné, jež jsou součástí správního spisu k žádosti z roku 2015, se nijak netýkají situace navrátilců se žadatelů o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že z výše uvedených informací ani z obsahu správního spisu nelze ani dovodit, jakou dobu povolenou k vycestování měla stěžovatelka dle žalovaného přesáhnout, ani jaké následky by jí za to v případě návratu hrozily, které by žalovaný v rozhodnutí z roku 2015 zvažoval. Je tedy zřejmé, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany v roce 2015 nebylo překročení povolené doby pobytu v zahraničí. Z rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany naopak plyne, že žalovaný vycházel pouze z obecně neuspokojivé situace týkající se lidských práv na Kubě a politické a bezpečnostní situace. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že podstatou řízení o prodloužení doplňkové ochrany je přezkum důvodů, pro které byla doplňková ochrana udělena. Žalovaný je povinen zabývat se otázkou, zda se změnilы skutkové okolnosti, které jej dříve k udělení

doplňkové ochrany vedly (srov. např. rozsudek ze dne 11. 2. 2021, č. j. 7 Azs 249/2020-29). Těto povinnosti však žalovaný v rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany nedostál. Bez opory v předchozím rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany přezkoumal situaci týkající se osob, které překročily kubánským zákonem povolenou dobu pobytu v zahraničí, ačkoliv stěžovatelce nebyla doplňková ochrana udělena z tohoto důvodu. Zcela pak v jeho rozhodnutí absentuje aktualizované posouzení politické a bezpečnostní situace na Kubě a stavu dodržování lidských práv v této zemi, pro které v předchozím rozhodnutí shledal nemožnost návratu stěžovatelky. Nejvyšší správní soud nepochybně, že stěžovatelka se vzhledem k plynutí času dostala do situace, kdy překročila kubánským zákonem povolenou dobu pobytu v zahraničí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgán se musí v řízení o prodloužení doplňkové ochrany vypořádat také s případnými novými důvody, které vyšly najevo a které by mohly odůvodňovat poskytnutí ochrany (rozsudek ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35). Takové posouzení však správní orgán nezbavuje primární povinnosti posoudit důvody, pro které byla účastníku řízení doplňková ochrana dříve udělena, což v nyní projednávané věci žalovaný neučinil. Nejvyšší správní soud uzavřel, že stěžovatelce nebyla udělena doplňková ochrana z důvodu případných potíží plynoucích z překročení povolené doby pobytu v zahraničí a vada rozhodnutí spočívá v absenci odůvodnění významné změny okolností, pro které byla ochrana stěžovatelce původně udělena.

14. S žalobkyní byl proveden dne 1. 2. 2024 doplňující pohovor. Žalobkyně zopakovala, že v případě svého návratu na Kubu by byla uvězněna v souvislosti s krádeží mouky. Policie jí chtěla zabavit dům. Než zabavení domu vešlo v platnost, podařilo se ho prodat. Dokument o zabavení domu žalobkyně k dispozici nemá. O možnosti, že o dům přijde, ji informoval její advokát. Ohledně krádeže mouky byla na policii. Z krádeže obviněna nebyla, protože nepracovala v podniku. Dodnes neví, jak to s krádeží mouky dopadlo, a ani to vědět nechce. V minulosti po ní chtěli uhradit škodu, avšak neví, kolik měla za mouku zaplatit, pouze ví, že jí chtěli zabavit dům. Soupis svého a druhova majetku neviděla. Z návratu má strach, ve vězeňských podmínkách by nepřežila ani půl roku. Za prodej domu by mohla jít do vězení, protože na Kubě je komunismus a tam padne vždy ten, kdo je nejmenší. Aktuální zdravotní stav žalobkyně není moc dobrý, má dietu, nemůže užívat hodně léků. Má vyšší hodnotu cukru, užívá injekčně inzulin a tablety. Kdyby se vrátila, nebude mít ve vlasti léky.
15. Správní spis obsahuje následující zprávy o zemi původu: Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. září 2023; Kuba – Ministerstvo zahraničních věcí USA – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022 ze dne 20. března 2023 – překlad vybraných částí; Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 2. prosince 2024; Kuba – Diplomacické zastoupení Kuby v zahraničí – Česká republika, Konzulární služby pro občany Kubánské republiky, uloženo z internetu dne 7. února 2024; Kuba – Ministerstvo zahraničních věcí USA – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2023 ze dne 22. dubna 2024 – překlad vybraných částí; Kuba – Informace MZV ČR, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 12. března 2024.

16. Žalobkyně do správního spisu doplnila tyto podklady: článek Amnesty International pod názvem *Activists present their expectations for the UN Human Rights Council's Review of Cuba* ze dne 2. 11. 2023, dostupný na internetové adrese: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/11/activists-expectations-cuba-review-un-human-rights-council/>; článek Amnesty International pod názvem *Five truths to know: Cuba, the European Union and Human Rights* ze dne 22. 11. 2023, dostupný na internetové adrese: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/11/cuba-european-union-human-rights/>; článek pod názvem *2022 Country Reports on Human Rights Practices: Cuba*, dostupný na internetové adrese: <https://www.state.gov/reports/2022-country-reports-on-human-rights-practices/cuba/>. Strojové překlady těchto zpráv do češtiny jsou spolu s originály založeny ve správním spise. Dne 28. 7. 2025 se konalo seznámení s podklady, na které se žalobkyně nedostavila.
17. Součástí správního spisu je kopie průkazu diabetika, průkaz obsahuje razítko diabetologa s daty kontrol. Vyplněné jsou i osobní údaje žalobkyně.
18. Dne 24. 9. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Zrekapituloval, že k udělení doplňkové ochrany bylo přistoupeno z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy v souvislosti s tehdejší neuspokojivou situací na Kubě stran možnosti vycestování a návratu tamních občanů do vlasti. Konstatoval, že pominuly důvody, pro něž byla žalobkyni udělena doplňková ochrana, a současně připustil, že tyto důvody s vysokou pravděpodobností vůbec neexistovaly. Podle napadeného rozhodnutí partner žalobkyně, od kterého ona odvozuje své obavy, sám přiznal, že na Kubě nikdy nebyl oficiálně obviněn z krádeže mouky, jak původně tvrdil, a nebylo proti němu ani zahájeno trestní stíhání. Ukázalo se rovněž, že ze strany pekárny nešlo o jednání zaměřené výhradně proti jeho osobě, celkem bylo označeno sedm podezřelých. Druh se navíc nijak nepokusil zjistit další informace o případném trestním řízení, stejně jako žalobkyně. V jeho posledním pohovoru pak rovněž neuváděl, že by se o jeho osobu státní orgány jakkoli zajímaly, popřel rovněž, že by žalobkyně musela prodat jejich dům kvůli nahrazení škody pekárně, respektive že by se kdy dostala do kontaktu s kubánskou policií nebo byla také z krádeže obviněna, když v pekárně nepracovala. Druh nakonec sám uvedl, že ztráta mouky byla uhrazena (ač neví kým). Žalovaný proto uzavřel, že žádné problémy v souvislosti s údajnou krádeží mouky druhovi ze strany bývalého zaměstnavatele nehrozí (bez ohledu na to, zda čin spáchal či nikoliv), tudíž nemůžou hrozit ani žadatelce. Rovněž předchozí výpovědi druhu o údajném zahájení trestního stíhání a obvinění jeho osoby se ukázaly jako zcela nepravdivé, proto se správní orgán nezabýval hypotetickou možností, že by druh žadatelky mohl být z jakýchkoliv důvodů v případě návratu do vlasti uvězněn a trestně stíhán, když po celou dobu všech s ním vedených správních řízení uváděl jako jediný důvod údajné obvinění z krádeže mouky v pekárně, které ale ve svém pohovoru dne 1. 2. 2024 popřel. Pokud pak nehrozí žádné problémy v souvislosti s údajným obviněním z krádeže mouky partnerovi žadatelky, pak tyto bezesporu nemohou hrozit ani jí, která v pekárně nepracovala, nikdo jí z krádeže neobvinil, a do ČR pouze následovala svého partnera. Obsahem správního řízení o prodloužení doplňkové ochrany není přitom hodnocení obecné situace v konkrétní zemi původu žadatele a její pozitivní či negativní vývoj, ale vždy jen konkrétní případ žadatele a jím uváděné důvody neochoty či obav vrátit se do vlasti. Žalobkyně ani žádný člen její rodiny nebyli politicky aktivní, nepatřili k opozičním stranám ani nevyvíjeli protirežimní činnost. Takové aktivity neprováděla žalobkyně ani v ČR, a proto podle žalovaného neexistuje důvod předpokládat jakýkoli zájem kubánského režimu o její osobu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Žalobkyně opustila Kubu legálně s platným cestovním dokladem. Nebyla dle svých slov nikdy trestně stíhána. Žalovaný rovněž uvedl, že jediným důvodem žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je zjevně snaha legalizovat další pobyt žalobkyně v ČR. Zabýval se i otázkou, zda žalobkyni nehrozí jiné nebezpečí, které by odůvodňovalo obavy z návratu, avšak nic takového nezjistil a žalobkyně žádné nové skutečnosti neuvedla. Žalovaný dále dodal, že žalobkyně sice zmínila, že jí byl diagnostikován diabetes mellitus 2. typu a je závislá na inzulínu, který si aplikuje injekčně, nicméně nedoložila v tomto směru žádné lékařské zprávy, které by hovořily o nemožnosti jejího návratu na Kubu z důvodu jejího zdravotního stavu, a neuvedla rovněž, že by jí potřebná zdravotní péče nebyla poskytnuta v zemi původu. Naopak prohlásila, že její léčba na Kubě probíhala stejně jako nyní v ČR. Aplikovala si dvě injekce inzulínu denně, měla svou lékařku a inzulín se v její vlasti v lékárně dal obstarat. Žalovaný proto neshledal žádné nové důvody, jež by mohly vést k ponechání doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu. Na základě § 53a odst. 4 zákona o azylu se proto rozhodl doplňkovou ochranu neprodloužit a žádost zamítnout.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud o věci samé rozhodl dle § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. a), b, c) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání.
21. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a); pohovor se neprovádí, pokud lze vydat rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně. Ustanovení § 25 písm. d) se v řízení o prodloužení doplňkové ochrany použije obdobně.*
22. Podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu *doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.*
23. Podle § 17a odst. 2 zákona o azylu *při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí*

vážnou újmu odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.

24. Nároky na odůvodnění rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2026, č. j. 5 Azs 64/2025-39: „[27] Neprodloužení doplňkové ochrany dle citovaných ustanovení je založeno na klauzuli *rebus sic stantibus*, tj. podstatné a trvalé (tedy nikoli pouze přechodné) změně okolností. České znění čl. 16 odst. 2 kvalifikační směrnice hovoří v této souvislosti nepřiliš přesně o změně okolností „významné a dlouhodobé“, ovšem danou cesační klauzuli týkající se ukončení doplňkové ochrany dle čl. 16 kvalifikační směrnice je třeba interpretovat v souvislosti s obdobnou cesační klauzulí dle čl. 11 odst. 1 písm. e) a f) a odst. 2 kvalifikační směrnice týkající se ukončení postavení uprchlíka pro změnu okolností v zemi původu. Zatímco jiné jazykové verze používají pro charakter změny těchto okolností v čl. 11 odst. 2 i v čl. 16 odst. 2 kvalifikační směrnice shodný výraz (např. anglická „non-temporary“, francouzská „non provisoire“, německá „nicht nur vorübergehend“), české znění směrnice v tom činí nedůvodný rozdíl, když v čl. 11 odst. 2 používá výraz „trvalá“ změna okolností, zatímco v čl. 16 odst. 2 výraz „dlouhodobá“ změna. Obdobně tomu bylo již v předchozí kvalifikační směrnici, v každém případě však výklad obou cesačních klauzulí musí odpovídat závěrům judikatury Soudního dvora EU, který ve vztahu k ukončení postavení uprchlíka z popisovaného důvodu již v rozsudku jeho velkého senátu ze dne 2. 3. 2010, Abdulla a další, C-175/08, C-176/08, C-178/08 a C-179/08, ECLI:EU:C:2010:105, zdůraznil, že „[p]ostavení uprchlíka zaniká, jestliže vzhledem k významné a trvalé povaze změn poměrů v dotčené třetí zemi přestaly existovat okolnosti odůvodňující obavy uprchlíka z pronásledování z některého z důvodů uvedených v čl. 2 písm. c) směrnice 2004/83, na základě kterých došlo k přiznání postavení uprchlíka, a uprchlík nemá ani jiné důvody k obavám z „pronásledování“ ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice 2004/83“ (důraz doplněn), a zcela obdobné závěry Soudní dvůr přijal i k ukončení doplňkové ochrany z téhož důvodu, když v rozsudku ze dne 23. 5. 2019, Bilali, C 720/17, ECLI:EU:C:2019:448, konstatoval, že tato změna okolností musí být „natolik významná a konečná, že dotčená osoba již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy“ (důraz doplněn). Tomu ostatně odpovídá i citovaná dikce § 17a odst. 2 zákona o azylu, který rovněž používá výraz „trvalý“. Změna okolností ve smyslu čl. 16 odst. 2 kvalifikační směrnice přitom podle uvedeného rozsudku Soudního dvora „zpravidla vyplývá ze změny skutkových okolností ve třetí zemi, přičemž tato změna napravila příčiny, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 7 Azs 115/2021-64). [28] Základem řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je tedy posouzení toho, zda se významně a trvale změnily okolnosti, pro které byla žadateli doplňková ochrana udělena, natolik, že již mu z tohoto důvodu skutečné nebezpečí vážné újmy nehrozí, a zda zároveň žadateli nyní nehrozí toto nebezpečí vážné újmy z důvodů jiných (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 7 Azs 249/2020-29, ze dne 27. 5. 2021, č. j. 8 Azs 254/2020-80, či ze dne 25. 2. 2022, č. j. 8 Azs 155/2020-76). Z dikce citovaného § 53a odst. 4 zákona o azylu pak plyne, že je presumováno trvání původních důvodů pro udělení doplňkové ochrany do doby, než je prokázán opak. Žalovaný proto nese v této otázce důkazní břemeno, tedy pro případ neprodloužení doplňkové ochrany musí prokázat, že se situace v zemi původu beneficiáře doplňkové ochrany stabilizovala do té míry, že ji lze považovat za trvalou, a že tato změna je zároveň natolik významné povahy, že dané osobě již nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to ať již z důvodů, pro něž byla doplňková ochrana původně udělena, či z důvodů jiných (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35). Přitom platí, že čím obecnější a neurčitější jsou důvody

pro udělení doplňkové ochrany, tím obtížnější bude odůvodnit její neprodloužení, což však nemůže jít k tíži žadateli o prodloužení doplňkové ochrany (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2022, č. j. 34 Az 14/2021-42). [29] K tomu je nezbytné dodat, že pokud i v řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde je důkazní břemeno sdíleno mezi žalovaným a žadatelem o mezinárodní ochranu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS), platí, že žalovaný je povinen si v každém případě zajistit relevantní, resp. adresné a zároveň důvěryhodné, objektivní a aktuální informace o zemi původu [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS; čl. 4 odst. 3 písm. a) kvalifikační směrnice, čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a § 23c písm. c) zákona o azylu], tím spíše ho tato povinnost stihá v řízení o prodloužení doplňkové ochrany, kde nese důkazní břemeno výlučně.“

25. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s.: „Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“
26. Podle komentáře k tomuto ustanovení (KÜHN, Zdeněk a Tomáš KOCOUREK. § 78 Rozsudek. Soudní řád správní: Komentář. Wolters Kluwer): „Správní orgán nebude právním názorem vázán typicky v situacích, kdy se skutkový stav v důsledku dalšího dokazování natolik promění, že soudem vyslovený právní názor se stane neaplikovatelný. Stejně tak může mít dopad na trvalou vázanost právním názorem následná změna aplikovaného zákona nebo jiného právního předpisu (srov. rozsudek NSS 2 Ads 16/2003-56). Správní orgán se může z vázanosti vymanit též v důsledku kvalifikované změny judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát NSS povinen akceptovat v novém rozhodnutí (tedy judikatorní odklon v rozšířeném senátu - viz § 17, nebo v důsledku rozhodovací praxe ÚS, ESLP nebo SDEU, samozřejmě u posledně uvedeného soudu je podstatné, že správním orgánem řešená kauza se nalézá v dosahu práva EU; blíže srov. usnesení RS NSS 9 Afs 59/2007-56).“
27. Nejsou-li naplněny tyto podmínky, správní orgán se závazným právním názorem musí řídit. Nerespektování závazného právního názoru správního soudu má totiž podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS; ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018-41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020-48, bod 35, ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25).
28. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 9. 2021, č. j. 6 Azs 173/2020-53, zavázal žalovaného, aby přezkoumal důvody, pro které byla žalobkyni doplňková ochrana udělena. Nejvyšší správní soud vytkl žalovanému, že v jeho prvním rozhodnutí absentovalo aktualizované posouzení politické a bezpečnostní situace na Kubě a stavu dodržování lidských práv v této zemi, pro které v předchozím rozhodnutí shledal nemožnost návratu žalobkyně. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z obvinění ze spolupachatelství trestného činu, ze kterého obviňovali jejího druha (krádež mouky v pekárně) a z potrestání za odjezd z vlasti. Citace, které žalovaný ze zpráv o zemi původu uvedl, se týkaly obecné situace na Kubě: diplomatických vztahů, politických vězňů, potlačování disentu, svévolných zadržení, nezákonného postupu bezpečnostních složek, cenzury, reformy cestovních regulací z roku 2013, podmínek ve věznicích či soudního systému. Žalovaný byl proto

povinen zabývat se otázkou, zda se změnily skutkové okolnosti, které jej dříve vedly k udělení doplňkové ochrany.

29. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného nerespektuje závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a není ani přezkoumatelné.
30. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze rovněž hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti správní orgán vzal za podklad svého rozhodnutí a jakými úvahami se řídil.
31. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že *„důvody, pro které jí byla udělena doplňková ochrana, resp. jí tvrzené obavy z návratu do vlasti v jejím případě již pominuly, resp. s vysokou pravděpodobností ani od počátku neexistovaly“*. Žalovaný v odůvodnění dále vyšel z toho, že žalobkyně a její partner přiznali, že na Kubě nikdy nebyli oficiálně obviněni z krádeže mouky ani trestně stíháni, nešlo o jednání zaměřené výhradně proti jednomu podezřelému z krádeže, celkem bylo označeno sedm podezřelých. Nepokusili se zjistit další informace o případném trestním řízení, škoda byla již uhrazena, byť neví kým. Žalovaný dovodil, že žalobkyni v souvislosti s trestním stíháním druhu nic nehrozí. Tvrzení o zahájení trestního stíhání a obvinění jejího druhu se neukázala jako opodstatněná. Žalovaný též uvedl, že není povinen hodnotit obecnou situaci v zemi původu.
32. Žalovaný o žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 9. 11. 2017 rozhodoval podruhé. Podle prvního rozhodnutí důvody pro udělení doplňkové ochrany pominuly pro změnu migrační legislativy, která zlepšuje postavení navrátilců, kteří byli dříve po překročení stanovené doby vycestování perzekuováni, aniž by reflektoval skutečný důvod, pro kterou doplňkovou ochranu žalobkyni udělil.
33. Žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí zkratkovitě uzavírá, že tvrzené obavy z návratu do vlasti již pominuly, resp. s vysokou pravděpodobností ani od počátku neexistovaly. Toto vyjádření je rozporné a není nijak vysvětleno, z jakých důvodů se žalovaný domnívá, že žalobkyni neměla být doplňková ochrana vůbec udělena.
34. V navazující pasáži žalovaný konstatoval: *Pokud jde o obavy žadatelky z údajného trestního stíhání a uvěznění jejího partnera za krádež mouky během jeho působení v pekárně na Kubě, od kterých odvozuje i své obavy z návratu a údajné důvody odchodu z vlasti, správní orgán dle aktuálních výpovědí tohoto partnera shrnuje, že tento přiznal, že oficiálně nikdy na Kubě z této krádeže obviněn nebyl, ač tak v některých předchozích pohovorech uváděl, a ani tam nebyl nikdy trestně stíhán. Rovněž přiznal, že nešlo o konkrétní jednání jen proti jeho osobě, ale že celkem bylo takto zasaženo lidí 7, kteří tam tehdy v pekárně pracovali a byli zaměstnavatelem z krádeže obviněni a v této souvislosti vyslýcháni. Žadatel se pak dle jeho slov ani nepokoušel si cokoliv ohledně údajného vyšetřování zjišťovat, stejně jako tak neučinila výše jmenovaná žadatelka, jeho družka, a v jeho posledním pohovoru pak rovněž neuváděl, že by se o jeho osobu státní orgány jakkoli zajímaly například návštěvami jeho matky apod. Popřel rovněž, že by jeho družka musela prodat jejich dům kvůli nahrazení škody pekárně, respektive že by se kdy dostala do kontaktu s kubánskou policií nebo byla také z krádeže obviněna, když v pekárně nepracovala. Závěrem partner žadatelky též přiznal, že škoda za údajnou krádež mouky byla již uhrazena, i když neví kým, a nehrozí mu tedy již ani*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ze strany jeho bývalého zaměstnavatele jakýkoliv nátlak či problémy. S ohledem na výše uvedené je tak zjevné, že partnerovi žalobkyně v souvislosti s údajnou krádeží mouky u jeho tehdejšího zaměstnavatele, ať už jí spáchal nebo ne, už v současné době na Kubě naprosto nic nehrozí. Rovněž jeho předchozí výpovědi o údajném zahájeném trestním stíhání a obvinění jeho osoby se ukázaly jako zcela nepravdivé, jak partner žalobkyně rovněž potvrdil, a správní orgán tak nevidí důvod se zabývat v této souvislosti hypotetickou možností, že by partner žalobkyně mohl být z jakýchkoliv důvodů v případě návratu do vlasti uvězněn a trestně stíhán, když po celou dobu všech s ním vedených správních řízení uváděl jako jediný důvod údajné obvinění z krádeže mouky v pekárně, které ale ve svém pohovoru dne 1. 2. 2024 popřel. Pokud pak nehrozí žádné problémy v souvislosti s údajným obviněním z krádeže mouky partnerovi žalobkyně, pak tyto bezesporu nemohou hrozit ani jí, která v pekárně nepracovala, nikdo jí z krádeže neobvinil, a do ČR pouze následovala svého partnera. Obsahem správního řízení o prodloužení doplňkové ochrany není přitom hodnocení obecné situace v konkrétní zemi původu žadatele, a její pozitivní či negativní vývoj, ale vždy jen konkrétní případ žadatele a jím uváděné důvody neochoty či obav vrátit se do vlasti.“

35. K tomuto soud předně zdůrazňuje, že úvahy o situaci druhá, na základě kterých žalovaný posuzuje situaci žalobkyně, nemají oporu ve spisovém materiálu, když žalovaný do spisu nezaložil pohovory s druhem žalobkyně, odůvodnění tak v této části není přezkoumatelné. Soud dodává, že obdobné úvahy k situaci druhá neobstály v soudním přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany druhá žalobkyně ze dne 24. 9. 2025. V rozsudku sp. zn. 19 Az 31/2025 zdejší soud ve věci druhá žalobkyně konstatoval, že podle odůvodnění rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany druhovi žalobkyně bylo zjevně pro žalovaného podstatné, že na Kubě nikdy nebyl oficiálně obviněn z krádeže mouky ani trestně stíhán. Soud však poukázal na skutkový stav zjištěný ke dni udělení doplňkové ochrany. Žalobce v žádosti ze dne 10. 2. 2015 o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že na Kubě pracoval v pekárně, ztratilo se tam 10 tun mouky, chtěli, aby ztrátu zaplatil, kvůli škodě ho chtěli zavřít. Trestní stíhání proti němu nikdy nebylo vedeno, obává se vězení. Při pohovoru dne 13. 2. 2015 žalobce potvrdil, že oficiálně obviněn z ničeho nebyl. Žalovaný tedy nemohl bez podrobného rozvedení svých úvah uzavřít, že doplňkové ochrany již není třeba, neboť (jak je nově zjištěno) žalobce trestně stíhán nikdy nebyl. Úvaha, že pokud druhovi nehrozí trestní stíhání, mohou být již irelevantní i obavy žalobkyně ze spolupachatelství, může být významná, tuto otázku je však třeba přezkoumatelně odůvodnit skutečnostmi majícími oporu ve spisovém materiálu (tím spíše, že rozhodnutí ve věci druhá žalobkyně v soudním přezkumu neobstálo).
36. Stejně tak nejsou blíže vysvětleny úvahy, proč měl žalovaný za podstatné, že nešlo o jednání zaměřené výhradně proti žalobkyni a jejímu partnerovi (celkem bylo označeno sedm podezřelých) a že se žalobkyně ani její partner nepokusili zjistit další informace o případném trestním řízení. Pokud jde o nově zjištěnou skutečnost, že škoda byla uhrazena, žalovaný pouze konstatoval, že partnerovi žalobkyně z tohoto důvodu již ze strany bývalého zaměstnavatele naprosto nic nehrozí. Žalovaný se zaměřil zejména na popis situace druhá žalobkyně, nikoliv na situaci přímo žalobkyně. Zároveň v odkazovaném rozsudku sp. zn. 19 Az 31/2025 zdejší soud připomenul, že druhovi žalobkyně nebyla doplňková ochrana udělena z důvodu nebezpečí od zaměstnavatele, ale ze strany státních orgánů.

37. Pokud snad důvodem pro neprodloužení doplňkové ochrany měla být nevěrohodnost žalobkyně, případně nevěrohodnost jejího druha, žalovaný řádné hodnocení věrohodnosti neprovedl.
38. Otázkou hodnocení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, v němž uvedl, že „[z]ávěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU (...). Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.“ Při posuzování věrohodnosti je tak třeba postupovat velmi uvážlivě, je nutno zhodnotit, zda je žalobci předestřený azylový příběh popsán dostatečně konkrétně a při tom plausibilně, zda nejsou jejich tvrzení rozporná s jinými důkazy, a zda jsou udaná tvrzení v souladu se známými informacemi o zemi původu. Uvedený judikát obsahuje i konkrétní výčet materiálů, z nichž má žalovaný při hodnocení hodnověrnosti žalobců vyjít, „[z]působ vyhodnocení jednotlivých indikátorů věrohodnosti je blíže rozveden v materiálech Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (European Asylum Support Office, EASO; od r. 2022 Agentura Evropské unie pro otázky azylu, European Union Agency for Asylum, EUAA), především v praktické příručce Posuzování důkazů z března 2015 nebo Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System z roku 2018; na tyto materiály Nejvyšší správní soud žalovaného již několikrát odkazoval (...); nově lze odkázat též na dokument EUAA Practical Guide on Evidence and Risk Assessment z ledna 2024. V jednoduchosti lze shrnout, že pro posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele je nutno zvážit, zda je žadatelem předestřený azylový příběh popsán dostatečně konkrétně a plausibilně; dále je nutno zvážit, zda jsou žadatelova tvrzení rozporná mezi sebou navzájem či s jinými důkazy, a nutno je též posoudit, zda jsou žadatelem uváděná tvrzení v souladu se známými informacemi o zemi původu.“
39. K otázce věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu srovnej i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, bod 26, nebo z 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41, bod 30).
40. Žalovaný nerespektoval ani pokyny Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku č. j. 6 Azs 173/2020-53, který připomněl, že rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany vycházelo z posouzení obecně neuspokojivé situace v oblasti lidských práv a politicko-bezpečnostních poměrů na Kubě. Žalovanému mj. vytkl, že v rozhodnutí absentovalo aktualizované posouzení politické a bezpečnostní situace na Kubě a stavu dodržování lidských práv v této zemi, pro které v předchozím rozhodnutí shledal nemožnost návratu žalobkyně.
41. Je nutno zdůraznit, že žalobkyně v pohovorech v řízení o prodloužení doplňkové ochrany neuváděla, že již žádné obavy v souvislosti s obecnou situací na Kubě nemá, naopak výslovně uvedla, že ohledně politické situace se nic nezměnilo, funguje tam stále stejná „spravedlnost“ i justice, myšlení je stejné, je si jistá, že by jí zatkli (pohovor ze dne 5. 1. 2018). V případě návratu na Kubu má strach, že by kvůli prodeji domu šla do vězení,

ve vězeňských podmínkách by nevydržela ani půl roku, z návratu má strach, je tam komunismus, padne vždy ten nejmenší (pohovor ze dne 1. 2. 2024).

42. Žalovaný ani v nyní napadeném rozhodnutí přezkoumatelně nevysvětlil své úvahy, které jsou částečně i bez opory ve spisovém materiálu a nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, když i v nyní napadeném rozhodnutí absentuje aktualizované posouzení politické a bezpečnostní situace na Kubě a stavu dodržování lidských práv v této zemi, pro které v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany shledal nemožnost návratu žalobkyně. V dosavadním řízení sice žalovaný zprávy o situaci na Kubě shromáždil, v napadeném rozhodnutí je vyjmenoval, neučinil z nich však žádná zjištění a ani je nijak nehodnotil. Stejně tak zprávy doložené žalobkyní „vypořádal“ toliko tím, že se netýkají situace žalobkyně, což je v projednávaném případě vysvětlení nedostatečné.
43. Pokud žalobkyně v řízení o prodloužení doplňkové ochrany uplatnila i důvod nový, když namítala, že je silná diabetička a není pro ni dostupná lékařská péče na Kubě, žalovaný tuto otázku posoudil nepřezkoumatelně a v rozporu s obsahem správního spisu.
44. Není pochybností o tom, že tuto otázku byl žalovaný povinen vypořádat. Pokud během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností prodloužení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 258/2019-31, a ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, a ze dne 22. 4. 2022, č. j. 5 Azs 227/2020-56).
45. Žalovaný vyšel v napadeném rozhodnutí ze skutečnosti, že žalobkyně neuvedla, že by jí potřebná zdravotní péče nebyla poskytnuta v zemi původu, což je v rozporu s pohovorem ze dne 1. 2. 2024, kde žalobkyně uváděla, že její zdravotní stav není dobrý, předložila průkaz diabetika, má dietu, cukr na hodnotě 13, užívá léky (tablety ráno a večer a injekčně inzulin). Dále konstatovala: *„Chtěla bych uvést, že pokud bych byla vrácena na Kubu, tak tam nebudu mít léky.“* Žalovaný toto pominul, bylo pro něj nesprávně podstatné to, že žalobkyni byla ve vlasti léčba dostupná v roce 2015. Soud konstatuje, že posouzení důvodů pro trvání doplňkové ochrany je ze své podstaty posouzením prospektivním, tj. zaměřeným na zhodnocení, zda žalobkyni v případě návratu do země původu aktuálně a v dohledné budoucnosti hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
46. Žalobkyně konzistentně od roku 2015 uvádí, že je diabetička a jakou léčbu vyžaduje, toto doložila i průkazem diabetika, podle kterého trpí diabetem mellitus 2. stupně od roku 2013, v průkazu jsou popsány návštěvy lékaře i aplikovaná léčba. Zároveň žalobkyně ve správním řízení o prodloužení doplňkové ochrany tvrdila, že ve vlasti pro ni léčba nebude dostupná. Žalovaný se při pohovoru na důvody, pro které se žalobkyně domnívá, že léčba není dostupná, nedoptal, není tedy zřejmé, nakolik jsou její obavy podložené, zároveň žalovaný sám žádné zprávy o dostupnosti léků na cukrovku na Kubě neobstaral. Žalovaný měl možnost se při pohovoru dotázat též na další relevantní skutečnosti, zejména na to, jaké konkrétní léky žalobkyně užívá a jaké by mělo přerušení léčby dopady na její zdravotní stav (případně žalobkyni vyzvat k doložení svého tvrzení

lékařskou zprávou). Následné hodnocení žalovaného pak mělo odpovídat míře obecnosti či konkrétnosti tvrzení žalobkyně a jí doložených podkladů. Pokud žalovaný bez dalšího uzavřel, že žalobkyně neprokázala nedostupnost léčby, aniž ji při pohovoru vyzval k upřesnění a doložení jejího tvrzení, přičemž se omezil jen na historické zjištění o dostupnosti inzulinu v roce 2015 a žádné zprávy o situaci v zemi původu v tomto směru neobstaral, neunesl svou povinnost náležitě zjistit skutkový stav věci a jeho rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

47. Soud dodává, že zdravotní důvody mohou výjimečně odůvodnit udělení mezinárodní ochrany, zejména doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Lze odkázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), reprezentované obzvláště rozsudkem velkého senátu ze dne 13. 12. 2016 ve věci Paposhvili proti Belgii (stížnost č. 41738/10). Podle rozsudku ve věci Paposhvili jde o případy vážně nemocných osob, u nichž se lze ze závažných důvodů domnívat, že v přijímající zemi by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval skutečné riziko, že se zdravotní stav nemocné osoby vážně, rychle a nevratně zhorší, a to by vedlo k intenzivnímu utrpení této osoby nebo k výraznému snížení předpokládané délky jejího života (bod 183 rozsudku). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Azs 98/2018-22: „[n]elze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí, i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, tato by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009-89)“.
48. K námitce nedostatečného posouzení integrace soud předesílá, že se novela provedená zákonem č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon o azylu, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 173/2023“), neaplikuje na řízení o žádosti žalobkyně, jelikož ta žádost podala dne 9. 11. 2017, tj. přede dnem nabytí účinnosti uvedené novely (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2025, č. j. 4 Azs 267/2024-40, odst. [38]). Otázkou výkladu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS. Rozšířený senát dovodil, že doplňkovou ochranu podle písmena d) uvedeného ustanovení lze udělit toliko v případě, že by žadateli v případě jeho vycestování hrozila vážná újma ve státě jeho původu. Není proto relevantní újma týkající se stěžovatelova soukromého a rodinného života v ČR vzniklá jen v důsledku jeho vycestování z ČR. Ze stejného důvodu nejsou rozhodné ani faktické či právní obtíže spojené s případným návratem stěžovatele do ČR. Uvedené závěry se na projednávanou věc uplatní i přesto, že se podle čl. II bodu 2. zákona č. 173/2023 pro účely rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany udělené přede dnem nabytí účinnosti uvedeného zákona považuje nadále za vážnou újmu situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Novela provedená zákonem č. 173/2023 na závěrech rozšířeného senátu nic nezměnila. Nadále přetrvává situace, kdy i po zrušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je nutné vykládat hrozbu vážné újmy, respektive § 14a zákona o azylu, eurokonformně. Ochrana zájmů žalobkyně a vazeb na území tuzemska (právo na soukromý a rodinný život) je poskytována až v řízení o uložení povinnosti vycestovat a v řízení o vyhoštění. V řízení o vyhoštění je ČR povinná, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, zkoumat, zda by vyhoštění nebylo v rozporu s

některými ze základních práv zaručených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. usnesení č. j. 7 Azs 186/2022-48, odst. [58], nebo rozsudek č. j. 5 Azs 385/2021-82, odst. [33], jakož i rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 154/2025-31, odst. [13]). Další pobyt v ČR právě z důvodu soukromého a rodinného života má cizinec řešit v rámci řízení podle zákona o pobytu cizinců (srov. odst. [58] již citovaného usnesení č. j. 7 Azs 186/2022-48, nebo odst. [25] rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23).

49. Z tohoto důvodu soud nepřistoupil k provedení důkazu rodnými listy a dalšími doklady dětí žalobkyně.
50. Soud zdůrazňuje, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany správní orgán musí nejprve vymezit, z jakých důvodů vlastně žalobkyni doplňkovou ochranu dělil. Čím obecnější a neurčitější jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany, tím obtížnější bude odůvodnit její neprodloužení (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2022, č. j. 34 Az 14/2021-42). Zároveň však je soud názoru, že podle závěrů rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 23. 5. 2019 C-720/17 ve věci Bilali členský stát může odejmout (resp. neprodloužit) status doplňkové ochrany, pokud tento status přiznal, aniž byly splněny podmínky pro jeho přiznání. V tomto rozsudku Soudní dvůr uzavřel, že čl. 19 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), ve spojení s jejím článkem 16, musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát musí odejmout status doplňkové ochrany, pokud tento status přiznal, aniž byly splněny podmínky pro jeho přiznání, na základě skutečností, které se následně ukázaly být nesprávné, a třebaže dotčené osobě nelze vytknout, že uvedený členský stát při této příležitosti uvedla v omyl.
51. Soud poukazuje na body 59 až 62 rozsudku ve věci Bilali, podle kterých ztráta statusu doplňkové ochrany neznamena zaujetí stanoviska k odlišné otázce, zda dotčená osoba ztrácí jakékoliv právo na pobyt v předmětném členském státě a může být vyhoštěna do země svého původu (viz obdobně rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, B a D, C 57/09 a C 101/09, EU:C:2010:661, bod 110). Na rozdíl od ztráty statusu doplňkové ochrany podle čl. 19 odst. 3 písm. b) kvalifikační směrnice – ztráta tohoto statusu podle čl. 19 odst. 1 této směrnice nepatří mezi případy, kdy členské státy musí v souladu s čl. 4 odst. 1a směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty odmítnout udělit osobám požívajícím mezinárodní ochrany právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, ani mezi případy, kdy mohou členské státy podle čl. 9 odst. 3a této směrnice uvedeným osobám odejmout právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. A dále, z čl. 2 písm. h) in fine kvalifikační směrnice vyplývá, že tato směrnice nebrání tomu, aby daná osoba žádala o „jinou formu ochrany“, která nespadá do její oblasti působnosti. Kvalifikační směrnice tedy připouští, že hostitelské členské státy mohou podle svého vnitrostátního práva přiznat vnitrostátní ochranu, s níž jsou spojena práva umožňující osobám, jež nemají status doplňkové ochrany, pobývat na území dotyčného členského státu. Přiznání takového statusu vnitrostátní ochrany členským státem však nespadá do oblasti působnosti této směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, B a D, C 57/09 a C 101/09, EU:C:2010:661, body 116 až 118). Je třeba ještě dodat, že při

posouzení, které je třeba provést v rámci postupů uvedených v bodech 60 a 61 rozsudku Bilali, musí dotyčný členský stát dodržet zejména základní právo na respektování soukromého a rodinného života dotčené osoby, které je zaručeno, v jejich příslušných oblastech působnosti, článkem 7 Listiny základních práv Evropské unie a článkem 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

52. Z rozhodnutí žalovaného je též zřejmé, že považuje za vhodné, aby si žalobkyně upravila svůj pobyt jiným způsobem. Pokud má žalobkyně obtíže s českým jazykem, soud poukazuje na možnost postupu podle § 53d zákona o azylu. Pro přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropské unii na území se znalost českého jazyka neposuzuje (je třeba 5 let nepřetržitého pobytu na území, nenarušení veřejného pořádku závažným způsobem nebo neohrožení bezpečnosti ČR nebo jiného členského státu EU a zajištění prostředků k pobytu na území).

VI. Závěr a náklady řízení

53. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu za důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), b, c) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (proč nebyla prodloužena doplňková ochrana), skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy (žalobkyně výslovně uvedla, že pro ni léky nebudou dostupné, žalovaný vycházel z opaku), též nemá ve spisu oporu (závěry z pohovoru druhá žalobkyně), konečně i pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (nerespektování závazného právního názoru zrušujícího rozsudku). Věc pak žalovanému vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se závazným právním názorem podle § 78 odst. 5 téhož zákona.
54. Předně soud zdůrazňuje, že žalovaný bude v dalším řízení respektovat závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 2. 9. 2021, č. j. 6 Azs 173/2020-53, pokud nenastanou podmínky pro postup odlišný (viz bod 28 tohoto rozsudku), takový postup by musel být žalovaným pečlivě odůvodněn.
55. Žalovaný v souladu s odůvodněním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany a v souladu s obsahem spisu vymezí důvody, pro které udělil v roce 2015 žalobkyni doplňkovou ochranu.
56. Pokud žalovaný bude názoru, že důvodem pro neprodloužení doplňkové ochrany je změna situace v zemi původu žalobkyně, pak vymezí, jaké zprávy o zemi původu a jaké konkrétní informace z nich byly podstatné pro udělení doplňkové ochrany, a na základě aktuálních zpráv řešících stejnou problematiku provede porovnání podstatných informací a přezkoumatelně vysvětlí, nakolik se v klíčových oblastech situace v zemi původu změnila, a zda šlo o změny významné a trvalé. Z dikce citovaného § 53a odst. 4 zákona o azylu pak plyne, že je presumováno trvání původních důvodů pro udělení doplňkové ochrany do doby, než je prokázán opak. Žalovaný proto nese v této otázce důkazní břemeno, tedy pro případ neprodloužení doplňkové ochrany musí prokázat, že se situace v zemi původu beneficiáře doplňkové ochrany stabilizovala do té míry, že ji lze považovat za trvalou, a že tato změna je zároveň natolik významné povahy, že dané osobě již nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, a to ať již z důvodů, pro něž byla

doplňková ochrana původně udělena, či z důvodů jiných (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35).

57. Pokud je názoru, že doplňková ochrana neměla být vůbec udělena, uveďte, z jakých důvodů, a své úvahy podrobně zdůvodněte. Pokud své závěry postavíte na nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyně a jejího druha, bude respektovat shora citovanou judikaturu a vyrovná se se všemi podstatnými okolnostmi případu. Vypořádá se také s otázkou, zda případné rozpory ve výpovědi žalobkyně a jejího druha nemohly vzniknout v důsledku časového odstupu od tvrzených událostí.
58. Žalovaný též posoudí, zda zároveň žalobkyni nyní nehrozí nebezpečí vážné újmy z důvodů jiných (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2026, č. j. 5 Azs 64/2025-30, ze dne 11. 2. 2021, č. j. 7 Azs 249/2020-29, ze dne 27. 5. 2021, č. j. 8 Azs 254/2020-80, či ze dne 25. 2. 2022, č. j. 8 Azs 155/2020-76). Soud připomíná, že jde-li o případné nové důvody, pro které žalobkyni hrozí nebezpečí vážné újmy, je to právě ona, koho tíží břemeno tvrzení. Žalovaný nemá povinnost si případné nové důvody sám domýšlet, je však povinen posoudit, zda obecná situace v zemi původu není taková, že by žalobkyni v případě návratu hrozila vážná újma (např. v případě ozbrojeného konfliktu apod.). Žalovaný se tedy alespoň stručně vyjádří i k současné situaci na Kubě z hlediska možných důvodů pro udělení doplňkové ochrany.
59. K otázce zdravotního stavu a dostupnosti léčby cukrovky v zemi původu žalovaný vyjde ze skutečnosti, že žalobkyně zpochybňuje dostupnost léčby ve vlasti. Žalovaný dá žalobkyni možnost objasnit z jakých důvodů má žalobkyně za to, že jí léčba nebude poskytnuta, jaké konkrétní léky užívá a jaké jsou hrozící následky absence léčby. V návaznosti na zjištěné informace žalovaný zváží, jaká rizika žalobkyni hrozí a případně obstará zprávy o dostupnosti léčby cukrovky, své závěry zdůvodní v souladu se shora citovanou judikaturou.
60. Soud nedoplňoval dokazování, neboť zatím vůbec není přezkoumatelně vymezeno, co pro žalovaného bylo ze zpráv o zemi původu podstatné, a jaká alespoň základní zjištění z obstaraných zpráv o situaci na Kubě žalovaný učinil. Z tohoto důvodu soud není schopen vypořádat námitku, že žalovaný vycházel pouze z obecných podkladů, v nichž je Kuba prezentována jako právní stát, když žalovaný ani stručně neuvedl, co ze shromážděných zpráv považoval za důležité, z jakých údajů vycházel, a co z nich dovodil pro situaci žalobkyně. Ze samotného napadeného rozhodnutí nicméně závěr o tom, že Kuba je právním státem, neplyne.
61. Lze dodat, že důkazní návrhy žalobkyně byly zcela obecné, soudu žádné konkrétní zprávy o zemi původu předloženy nebyly, nebyly ani dostatečně identifikovány např. datem vydání.
62. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci samé zcela úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady vynaložené žalobkyní představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč, tedy celkem 9 240 Kč (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupkyně soudu prokázala osvědčením správce daně skutečnost, že je plátcem DPH ve smyslu § 6 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, náhradu o tuto

daň ve výši 2 130 Kč proto soud k nákladům řízení připočetl. Celková výše nákladů řízení tak činí po zaokrouhlení na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, 12 270 Kč.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně